

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci

žalobkyně:

L. J.,
bytem X,

zastoupena JUDr. Marcelou Vilímkovou,
advokátkou se sídlem Karolinská 4, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 072025/2016/KUSK,
sp. zn. SZ 008700/2016/KUSK REG/Ha,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 072025/2016/KUSK, sp. zn. SZ 008700/2016/KUSK REG/Ha, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Marcely Vilímkové, advokátky.
- III. Žalobkyni se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 25. 10. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný jako opožděné zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského

úřadu M. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 4. 2006, č. j. Výst. 267/06-Ku (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně společnosti S. s. d. M. (dále jen „stavebník“) podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon“), povolil stavbu I. etapy obytné zóny N. P. obsahující bytové domy C a B včetně inženýrských sítí, zpevněné plochy – komunikace, sadových úprav, horkovodu, areálových rozvodů a veřejného osvětlení v ulici B. na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. p. k. X, p. p. k. X a p. p. k. X v katastrálním území M. (stejně jako všechny nemovité věci dále uvedené v tomto rozsudku).

2. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně shrnuje skutkový stav. Stavebník požádal o vydání stavebního povolení k předmětné stavbě dne 18. 1. 2006 a dne 28. 4. 2006 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, přičemž jak oznámení o zahájení řízení, tak prvostupňové rozhodnutí byly účastníkům řízení doručeny veřejnou vyhláškou. Žalobkyně, ač vlastnice pozemků p. č. X a p. č. X přímo dotčených stavbou (původní projektová dokumentace dokonce počítala se stavbou mj. i na těchto pozemcích), se tak o probíhajícím stavebním řízení a v něm vydaném rozhodnutí dozvěděla náhodou a dne 27. 6. 2006 se proti němu odvolala. Žalovaný její odvolání vyhodnotil jako opožděné, neboť vycházel z toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno veřejnou vyhláškou. Ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný však nevysvětlili, proč bylo v řízení doručováno veřejnou vyhláškou (v čem spatřují naplnění podmínek stanovených § 69 ve spojení s § 61 odst. 4 stavebního zákona), což vedlo správní soudy k závěru o nepřezkoumatelnosti předchozích rozhodnutí žalovaného. Napadené rozhodnutí je v pořadí už třetí, protože předchozí dvě rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byla pro nepřezkoumatelnost zrušena. Prvé rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2006 zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2008, č. j. 6 Ca 350/2006-69, druhé rozhodnutí žalovaného zrušil tentýž soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2011, č. j. 9 Ca 404/2008-54, a jeho závěr ke kasační stížnosti žalovaného potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 93/2011-91. Podle žalobkyně je nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí, protože v něm žalovaný opět nevysvětlil, proč bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Jeho argumentace je stručná (až kusá) a v zásadě v ní nezareagoval na argumentaci správních soudů ani na odvolací námitky žalobkyně.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména neuvedl, proč má za to, že byly ve stavebním řízení naplněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, přičemž tento závěr je klíčový pro posouzení včasnosti odvolání. Žalobkyně nesouhlasí s argumentem žalovaného, že vyšel z toho, že i v územním řízení se doručovalo veřejnou vyhláškou; jak opakovaně uvedly soudy, způsob doručování zvolený v územním řízení nemůže sám o sobě odůvodnit způsob doručování ve stavebním řízení. Naopak bylo povinností žalovaného přezkoumat existenci podmínek stanovených § 61 odst. 4 stavebního zákona, jak mu to také uložil městský soud v posledním zrušovacím rozsudku. To však žalovaný neučinil a v napadeném rozhodnutí jen obecně vymezil pozemky, jejichž vlastníci by mohli teoreticky být stavbou dotčeni, a to účelově tak, aby ospravedlnil doručování veřejnou vyhláškou. Podle § 69 ve spojení s § 61 odst. 4 stavebního zákona lze stavební povolení oznámit veřejnou vyhláškou (a) v odůvodněných případech (b) u staveb zvlášť rozsáhlých (c) s velkým počtem účastníků řízení. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, podle žalobkyně však nebyla splněna ani jedna z nich. Pokud jde o velký počet účastníků (podmínka sub c), žalovaný se spokojil s odhadem, že je jich více než 30.

Podle žalobkyně však v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo dotčených osob jen šest (m. M., žalobkyně, S. a ú. s. M. H., J. V., P. O. a B. S). Jde-li o otázku zvláštní rozsáhlosti stavby (podmínka sub b) a odůvodněnost doručování veřejnou vyhláškou v této konkrétní věci (podmínka sub a), žalovaný se k nim v napadeném rozhodnutí vyjádřil nedostatečně nebo vůbec, přestože jej k tomu správní soudy vyzvaly.

4. Žalovaný vychází z chybných východisek při určování počtu účastníků řízení, a proto dochází k mylnému závěru, že je jich více než 30. V první řadě žalovaný vychází z toho, že mezi účastníky řízení je třeba počítat také spolky, jejichž posláním je ochrana krajiny a které mohou být účastníky řízení podle § 59 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobkyně lze však do počtu účastníků řízení zahrnout pouze ty spolky, které požádají o informování o zahájených řízeních a následně se do něj přihlásí (nikoli tedy neurčený počet spolků, které teoreticky mohou mít zájem se řízení účastnit). Navíc z tvrzení žalovaného ani z obsahu správního spisu neplyne, že by se nějaký spolek do řízení přihlásil.
5. Dále žalovaný nepřipadně a v rozporu s § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona rozšiřuje okruh účastníků řízení tím, že do něj zahrnuje všechny vlastníky sousedních (nejen mezujících) nemovitých věcí, aniž by uvedl, jaká jejich práva mohou být v řízení přímo dotčena, což je zákonným předpokladem pro jejich účastenství. Žalovaný velký počet účastníků řízení dovozuje například z toho, že součástí předmětné stavby je také chodník při komunikaci v ulici B., která sousedí s velkým počtem pozemků (ač byl tento názor správními soudy již odmítnut). To by však bylo možné říci o každé stavbě, která sousedí s jakoukoli komunikací. Ostatně žalovaný neuvedl, kdo je tedy tím pádem účastníkem řízení (např. zda jimi jsou všichni vlastníci pozemků přiléhajících k této komunikaci).
6. Žalobkyni se tak jeví, že žalovaný na určení okruhu účastníků řízení (tedy na skutečné provedení úvahy, kdo může být předmětnou stavbou dotčen) v napadeném rozhodnutí opět v podstatě rezignoval. K okruhu účastníků uvedl pouze to, že stavba zasahuje do zahrádkářské kolonie, jejíž pozemky vlastní „více než 20 fyzických osob“, a dále přičetl nespecifikovaných „pět až šest účastníků řízení“ a „pět bytových družstev“ vlastnicích bytové domy na druhé straně B. ulice. Takové odůvodnění doručování veřejnou vyhláškou je však podle žalobkyně zcela nedostatečné, neboť jestliže žalovaný neuvedl ani konkrétní výčet nemovitých věcí, jejichž vlastníci by mohli být stavbou dotčeni, pak nemohl ani odůvodnit, jaké konkrétní dotčení jejich práv shledal. Jde-li o pozemky v zahrádkářské kolonii, žalobkyně se může jen dohadovat, které z nich pokládá žalovaný za dotčené stavbou. Avšak i při nejvelkorysejším hodnocení dotčení (při zahrnutí i těch nejvzdálenějších pozemků v zahrádkářské kolonii) je vlastníků pouze 17, z toho m. M. a žalobkyně jsou účastníky řízení i z jiného titulu. Pokud jde o pět pozemků vlastněných bytovými družstvy, žalovaný nezdůvodnil, proč by měly být stavbou dotčeny. Takto velkoryse určený okruh účastníků by snad obstál v územním řízení, nikoli však v řízení stavebním, kterým se nadto povoluje jen jednotlivá stavba, nikoli celý komplex, který má na místě vzniknout.
7. Dále žalobkyně shledala v řízení další procesní pochybení. Namítá, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud v napadeném rozhodnutí sám uvedl důvody, proč bylo na místě doručovat veřejnou vyhláškou, místo aby za tím účelem věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Zpronevěřil se tím svému úkolu přezkoumat zákonnost prvostupňového rozhodnutí a zásadě dvojinstančnosti řízení. Ze správního spisu přitom neplyne nic, na

základě čeho by se dalo usuzovat, proč správní orgán I. stupně doručoval veřejnou vyhláškou. Správní orgán I. stupně také spolu se správním spisem žalovanému (odvolacímu orgánu) nepředložil předkládací zprávu, v níž by své úvahy – alespoň ve vztahu k odvolacím námitkám – vysvětlil.

8. Dále žalobkyně namítá, že byla porušena zásada rovného postavení účastníků, neboť zatímco stavebníku, z jehož iniciativy bylo řízení zahájeno, byly všechny písemnosti doručeny, žalobkyně (a ostatní účastníci) byli opomenuti, a nemohli tak v řízení hájit svá práva a oprávněné zájmy. Pokud žalovaný tvrdí, že se žalobkyně o probíhajícím řízení přesto „nějakým způsobem dozvěděla“, pak dezinterpretuje. Žalobkyně skutečně doručila Městskému úřadu M. několik písemností, v nichž vyjádřila svůj nesouhlas se stavbou, avšak nedočkala se žádné reakce; odpověď na její dotaz, zda nějaké stavební řízení probíhá, jí byla účelově doručena až v době, kdy už bylo prvostupňové rozhodnutí – podle názoru správních orgánů – pravomocné. V reakci na nesouhlas žalobkyně stavebník předmětnou stavbu podstatně změnil (tak, aby se nenacházela na jejích pozemcích), o tom se však účastníci řízení ani dotčené orgány nedozvěděli.
9. Žalovaný také pochybil, pokud odvolání žalobkyně bez dalšího zamítl a nezabýval se otázkou, zda nejsou důvody pro přezkumné řízení nebo pro obnovu řízení. V důsledku vydání prvostupňového rozhodnutí bylo podstatně zasaženo do práv žalobkyně. Ta sice v územním řízení souhlasila s umístěním stavby na svých pozemcích, ovšem jen pod podmínkou, že od ní budou záhy odkoupeny za férovou cenu. To se však nestalo a nyní žalobkyně své pozemky nemůže nijak využít (např. ke stavbě), protože v těsné blízkosti byla umístěna a povolena předmětná stavba.
10. Žalovaný ve vyjádření setrval na svých závěrech vyslovených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 26. 5. 2006 veřejnou vyhláškou a její odvolání podané dne 28. 6. 2006 je opožděné. Určení okruhu účastníků řízení a následné rozhodnutí o tom, jakou formou se v řízení bude doručovat, přísluší stavebnímu úřadu, s nímž se žalovaný ztotožňuje. Podle projektové dokumentace jde (zejména ve srovnání s okolní zástavbou) o zvlášť rozsáhlou stavbu dvou bytových domů, souvisejících inženýrských sítí a 160 parkovacích stání, která se může dotknout celé lokality. Účastníky řízení nemusí správní orgán v rozhodnutí přesně vypočíst – postačí, pokud je zřejmé, že jejich počet přesahuje 30. Stavba přiléhá ke komunikaci v ulici B., která sousedí s řadou dalších pozemků, přes ulici se nachází zástavba družstevních bytových domů a v sousedství také zahrádkářská osada. Žalobkyně nebyla povolením předmětné stavby zkrácena na svém vlastnickém právu, neboť její pozemek nikdy nebyl pozemkem stavebním, nýbrž ostatní plochou. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
11. Žalobkyně v replice a v jejím doplnění zopakovala argumentaci, kterou uvedla v žalobě.
12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 1. 2006 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na stavbu specifikovanou v bodě 1 tohoto rozsudku. Usnesením ze dne 1. 2. 2006 správní orgán I. stupně řízení přerušil a vyzval stavebníka k odstranění vad žádosti, mj. k doplnění žádosti o doklad o vlastnickém či jiném právu stavebníka k pozemkům dotčeným stavbou. Dne 3. 3. 2006 oznámil správní orgán I. stupně zahájení řízení, oznámení doručil účastníkům veřejnou vyhláškou (stavebníkovi je také zaslal na vědomí) a dotčeným orgánům státní správy přímo. V oznámení sdělil, že ve smyslu § 61 odst. 2 stavebního zákona upustil od ústního jednání a místního šetření a vyzval dotčené orgány i účastníky řízení, aby své námitky a připomínky

uplatnili ve lhůtě 7 dnů od doručení oznámení. Dále je součástí spisu dopis žalobkyně ze dne 11. 4. 2006, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 13. 4. 2006; v dopise žalobkyně uvádí, že se dozvěděla o stavebním řízení týkajícím se i jejích pozemků p. č. X a p. č. X a vyjádřila nesouhlas se stavbou na svých pozemcích a s vydáním stavebního povolení. Dne 24. 4. 2006 doručil stavebník správnímu orgánu změněnou projektovou dokumentaci; provedené změny reagují na nesouhlas žalobkyně s výstavbou na jejích pozemcích. Dne 28. 4. 2006 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění mj. uvedl, že žádost neobsahovala souhlasy některých vlastníků pozemků s povoloanou stavbou, které stavebník nedoplnil a žalobkyně naopak ve svém stanovisku ze dne 13. 4. 2006 vyjádřila se stavbou nesouhlas. Proto stavebník tyto pozemky ze stavby vyčlenil, jak o tom svědčí změněná projektová dokumentace. Správní orgán I. stupně neshledal důvody, které by povolení stavby bránily. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí dne 28. 6. 2006 odvolala. V odvolání shodně jako v žalobě tvrdila, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Tím, že správní orgán I. stupně doručoval vadně, nemohla žalobkyně bránit své zájmy v řízení, neboť se o něm dozvěděla až po jeho skončení. I vlastnické právo žalobkyně bylo dotčeno, protože v důsledku povolené stavby ztratila možnost realizovat jakoukoli stavbu na svých pozemcích.

13. Dne 25. 8. 2006 žalovaný odvolání jako opožděné zamítl, neboť vyšel z toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky dne 26. 5. 2006. Posledním dnem pro podání odvolání tak byl 12. 6. 2006. Ke zvolenému způsobu doručování neměl žalovaný žádné výhrady, neboť posouzení naplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou přísluší správnímu orgánu I. stupně; účastníků může totiž být celá řada – vlastníci pozemků dotčených stavbou, vlastníci sousedních pozemků, občanská sdružení, vlastníci liniových staveb apod. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou a Městský soud v Praze je rozsudkem ze dne 29. 5. 2008, č. j. 6 Ca 350/2006-69, pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Poukázal na to, že ze správního spisu ani z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, proč bylo ve stavebním řízení doručováno veřejnou vyhláškou. Přestože to žalobkyně v odvolání namítla, žalovaný se s tím v napadeném rozhodnutí vypořádal nedostatečně. Jelikož ani odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje odpověď na otázku, zda byly naplněny podmínky pro zvolený způsob doručování, a nelze tedy posoudit správnost závěru o opožděnosti odvolání podaného žalobkyní, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
14. Dne 29. 9. 2008 vydal žalovaný další rozhodnutí o odvolání žalobkyně, jímž je opět jako opožděné zamítl. V odůvodnění uvedl, že doručování veřejnou vyhláškou bylo v souladu s § 61 odst. 4 stavebního zákona. Posouzení, zda se jedná o rozsáhlou stavbu a o řízení s velkým počtem účastníků, je na správním orgánu I. stupně. Účastníky stavebního řízení jsou vlastníci pozemků dotčených stavbou, vlastníci sousedních pozemků a staveb na nich, mohou-li být stavbou dotčeni, správci sítí, občanská sdružení apod. Je přitom třeba vyjít z materiálního pojetí účastníka, tj. že postavení účastníka má ten, komu je zákon přiznává, nikoli ten, s kým správní orgán jako s účastníkem jedná. Všichni účastníci (podle § 27 odst. 1, § 27 odst. 2 a § 27 odst. 3 správního řádu) se počítají a pokud jejich počet přesáhne 30, jde o řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V dané věci stavba v jižní části navazuje na centrum města, v severní části na městskou část B. a přiléhá k ulici B.; práva účastníků mohou tedy být dotčena v širším vymezení než jen u mezujících pozemků.

Vázán právním názorem Městského soudu v Praze žalovaný rozvedl své úvahy o správnosti doručování veřejnou vyhláškou a doplnil je tak, že staveniště je rozlohou vhodné k umístění bytových domů a stavba se realizuje spolu s inženýrskými sítěmi. Stavba se také dotýká sídliště a sousedí s ulicí B., což je celoměstsky významná komunikace, podél níž se nachází celoměstsky významná občanská vybavenost. Stavba přitom počítá s překopáním této ulice pro napojení nové trafostanice ke stávající síti a s vybudováním chodníku podél ní. Tato komunikace přitom hraničí s velkým počtem pozemků, na nichž se nachází občanská vybavenost nebo (za veřejným prostranstvím ve vlastnictví města M.) družstevní bytové domy. Správní orgán I. stupně tedy správně posoudil, že v dané obytné lokalitě se stavba může dotknout velkého okruhu vlastníků nemovitých věcí ve své blízkosti. I proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou a Městský soud v Praze je rozsudkem ze dne 11. 5. 2011, č. j. 9 Ca 404/2008-54, opět pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění shrnul, že s ohledem na závazný právní názor vyslovený v předcházejícím rozsudku bylo úkolem žalovaného na základě projektové dokumentace posoudit, zda jsou naplněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou stanovené § 61 odst. 4 stavebního zákona, tj. zda se jedná o stavbu rozsáhlou, zda je velký počet účastníků řízení a zda se jedná o odůvodněný případ (např. předvídá-li správní orgán problémy s doručováním některým účastníkům). To však žalovaný učinil nedostatečně, neboť sice popsal, kde se stavba nachází, avšak dále se zabýval pouze dotčením vlastníků pozemků sousedících s pozemní komunikací, na kterou má stavba navazovat, aniž uvedl, v čem konkrétně jejich možné dotčení spatřuje a jak vykládá pojem „bezprostřední okolí“. Byť žalovaný nemusí přesně uvést, kdo má být účastníkem řízení, musí prezentovat podložený a kvalifikovaný odhad, zda je v řízení skutečně velký počet účastníků; to se však nestalo. Žalovaný také nijak nereagoval na žalobkyní prezentovaný okruh účastníků řízení. Městský soud uzavřel, že doručování veřejnou vyhláškou je výjimečným způsobem doručování, který může zásadně zasáhnout do práv dotčených osob, a proto může být využíván jen za splnění všech tří zákonných podmínek, jejichž naplnění musí být prokázáno. Proti tomuto rozsudku žalovaný brojil kasační stížností, kterou však Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl a přisvědčil závěrům městského soudu. K nim dále doplnil, že rozsáhlost stavby je třeba posuzovat v souladu s rozsudkem NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 As 18/2010-122. Odmítl, že by dotčení ulice celoměstského významu (nadto jen vybudováním chodníku) mohlo založit dotčení vlastníků okolních nemovitých věcí jen proto, že s touto ulicí také sousedí, byť třeba ve značné vzdálenosti od povolované stavby.

15. Dne 15. 8. 2016 vydal žalovaný napadené (v pořadí třetí) rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně jako opožděné zamítl. V odůvodnění zopakoval své závěry z rozhodnutí ze dne 29. 9. 2008 a navíc uvedl, že stavba zasahuje do zahrádkářské osady; pozemky, které se v ní nacházejí, patří více než 20 vlastníkům. Dále poukázal na to, že žalobkyně uvedla, že do okruhu účastníků lze zahrnout dalších 5 až 6 účastníků řízení a pět bytových družstev, která v rozhodné době vlastnila domy na protější straně ulice B. Účastníků je tedy více než 30 a jde o řízení s velkým počtem účastníků. Dále uvedl, že stavba sestává z dvou bytových domů o šesti nadzemních podlažích a o 36, resp. 54 bytech, ze souvisejících inženýrských sítí a ze čtyř samostatných parkovišť se 160 parkovacími stáními; v porovnání s okolní zástavbou jde o rozsáhlou stavbu.
16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného

rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

17. Jelikož je napadené rozhodnutí již třetí v pořadí poté, co byla dvě předchozí rozhodnutí o odvolání žalobkyně Městským soudem v Praze pro nepřezkoumatelnost zrušena, a jelikož to namítala i žalobkyně, zabýval se soud nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Konkrétně správní soudy žalovaného zavázaly tím, aby přezkoumatelně odůvodnil naplnění tří kumulativních podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou stanovených § 61 odst. 4 stavebního zákona – zda jde o zvláště rozsáhlou stavbu či o stavbu liniovou, zda jde o řízení s velkým počtem účastníků a zda se v dané věci jedná o odůvodněný případ. Soud na úvod podotýká, že žalovaným opakovaná teze, že rozhodnutí o tom, jak bude v řízení doručováno, přísluší stavebnímu úřadu, je sice pravdivá, to však žalovaného nezbavuje povinnosti jeho závěry přezkoumat a posoudit jejich soulad se zákonem, a to tím spíše, směřuje-li k tomu odvolací námitka. Obsahová úroveň odůvodnění rozhodnutí o odvolání pak musí soudu umožnit přezkoumat, zda s ohledem na skutkové okolnosti dané věci byly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Jak správní soudy v rozsudcích opakovaně zdůraznily a jak to krajský soud ověřil ze správního spisu, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ani z jiných písemností nelze o úvahách správního orgánu I. stupně ve vztahu ke zvolenému způsobu doručování nic zjistit. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání, musí, přestože správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zvolený způsob doručování neodůvodnil, uvést důvody, pro něž má postup správního orgánu I. stupně za správný, neboť žalobkyně v odvolání zpochybnila správnost postupu správního orgánu I. stupně při doručování. V tomto případě nejde o nahrazení chybějících úvah správního orgánu I. stupně, a tedy o nepřípustné porušení zásady dvojinstančnosti, neboť je to právě žalovaný, kdo jako první může posoudit správnost postupu správního orgánu I. stupně při doručování odvoláním napadeného rozhodnutí, a to v rámci posuzování včasnosti podaného odvolání. Správní řád nepřipouští podání dalšího odvolání proti rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost, správní řád není v tomto ohledu vystavěn na zásadě dvojinstančnosti (na rozdíl od zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád).
18. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. V této souvislosti soud poukazuje na to, že v dané věci jde o stanovení okruhu účastníků stavebního řízení. Účastníkem stavebního řízení jsou vedle stavebníka osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena [§ 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Předmětem stavebního řízení přitom není umístění stavby do území, o tom již bylo rozhodnuto v územním řízení, v němž se posuzují vlivy stavby na okolí (viz § 4 odst. 2 a § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 93/2011-91, plyne, že základním předpokladem pro správné posouzení splnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou je spolehlivé zjištění okruhu účastníků řízení. Tomuto požadavku žalovaný nedostál, což se negativně promítlo do jeho úvah souvisejících s aplikací § 69 odst. 1 ve spojení s § 61 odst. 4 stavebního zákona.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s ohledem na rozsáhlost stavby a počet dotčených pozemků jsou účastníky řízení vlastníci pozemků v přilehlé zahrádkářské osadě, jichž je „více než 20“, dalších „pět až šest účastníků řízení“ a pět bytových družstev, která v rozhodné době vlastnila domy na druhé straně B. ulice (za veřejným prostranstvím ve vlastnictví města M.). Soud musí konstatovat, že jde o odhad zcela nekonkrétní, a tudíž nepřezkoumatelný. Soud postrádá bližší úvahu o tom, které sousední pozemky mohou být stavbou dotčeny a jakým způsobem. Žalovaný nijak nereaguje na výtky, které mu v minulosti adresovaly správní soudy.
20. Žalobkyně v žalobě v prvé řadě správně poukazuje na to, že ze skutečnosti, že se stavba nachází v blízkosti zahrádkářské kolonie, nelze dovozovat, že jsou všechny pozemky nacházející se v této kolonii včetně těch nejvzdálenějších stavbou dotčeny. Při pohledu na mapu je přitom patrné, že pozemky na severovýchodní straně zahrádkářské kolonie jsou od stavby vzdáleny více než 200 metrů vzdušnou čarou. Tento závěr o „více než dvaceti“ vlastnicích pozemků neobstojí, neboť žalovaný neuvedl konkrétní skutkové okolnosti, pro něž má za to, že jsou vlastníci pozemků v zahrádkářské kolonii přímo dotčeni stavebním povolením na vlastnickém právu. Souhlasit nelze ani s úvahou žalovaného, že v souladu s tvrzením žalobkyně zahrnul do okruhu účastníků řízení i „pět bytových družstev, která v rozhodné době vlastnila domy na druhé straně B. ulice“. Soud nejprve konstatuje, že z rozhodnutí není zřejmé, o jaké pozemky, resp. jaká bytová družstva se jedná, což soudu znemožňuje přezkoumat závěr o jejich účastenství. Totéž platí o dalších „pěti až šesti účastnících řízení“, které měla žalobkyně tvrdit, avšak žalovaný neuvedl ani jejich jména (názvy), ani neoznačil dotčené pozemky, jejichž jsou vlastníky. K tomu musí soud připomenout, že určení okruhu účastníků řízení je úkolem správních orgánů, nikoli účastníků. Pokud žalobkyně v průběhu správního či soudního řízení prezentovala vlastní názor na okruh účastníků řízení, nemůže se na ni žalovaný pouze odkázat, aniž by dotčení pozemků ve vlastnictví těchto družstev sám ověřil a odůvodnil (z rozhodnutí není zřejmé, jak je stavebním povolením dotčeno vlastnické právo bytových družstev, která vlastní bytové domy nacházející se na protější straně významné pozemní komunikace). Ostatně už Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 5. 2011, č. j. 9 Ca 404/2008-54, podotkl, že postrádá vysvětlení, proč je v řízení dotčen vlastník pozemku, který je od ulice B. oddělen ještě veřejným prostranstvím ve vlastnictví města, avšak žalovaný ani na tuto konkrétní výtku nijak nereagoval. Namísto toho v napadeném rozhodnutí opětovně poukázal na to, že ulice B., na jejíž okraji má být na základě daného stavebního povolení zhotoven chodník a která má být překopána pro napojení na síť nízkého napětí, je významnou dopravní komunikací, která sousedí s řadou pozemků. Žalovaný se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku č. j. 8 As 93/2011-91 (bod 20) a opětovně považuje za účastníky řízení vlastníky blíže neoznačených pozemků a staveb přiléhajících k pozemní komunikaci (ulice B.), aniž by vysvětlil, jakým konkrétním způsobem bude zasaženo do jejich vlastnického práva prováděním chodníku na části jednoho okraje vozovky (a to jen v délce, která odpovídá umístění povolovaných staveb, nikoliv podél celé ulice B.) nebo prováděním výkopových prací za účelem napojení na síť nízkého napětí. Důvody zahrnutí vlastníků pozemků a staveb přiléhajících k ulici B. opět zůstaly skryty a nenalezly odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je-li jediným důvodem to, že v důsledku stavebního povolení má být zasaženo do části dopravně významné komunikace, pak je závěr žalovaného dovozující z této skutečnosti dotčení vlastnického práva vlastníků všech pozemků a staveb přiléhajících k této komunikaci v celé její délce nezákonný.

21. Žalovaný stále pracuje s okruhem osob, které lze do okruhu účastníků zahrnout, jinými slovy s jakýmsi okruhem hypotetických, resp. potenciálních účastníků (snad těch, kteří by po doručení veřejnou vyhláškou uplatnili připomínky). Tento myšlenkový postup je však chybný, neboť ani řízení, v němž se doručuje veřejnou vyhláškou, se nemůže účastnit (uplatňovat práva účastníka řízení) kdokoli, kdo se do něj přihlásí, nýbrž jen ten, kdo pro to splňuje zákonné podmínky. Úkolem správního orgánu je vždy určit – alespoň rámcově – v souladu se zákonem okruh účastníků řízení a teprve poté, co jednoznačně zjistí, že jejich počet přesahuje 30, může (za přistoupení dalších dvou podmínek podle § 61 odst. 4 stavebního zákona) dojít k závěru, že je na místě jim doručovat veřejnou vyhláškou. Tento způsob doručování nepředstavuje pro správní orgány možnost rezignovat na jednoznačné určení okruhu účastníků řízení. Ze skutečnosti, že stavba navazuje v jižní části na centrální zónu města, v severní části na městskou část B. a ve východní části na zahrádkářskou kolonii, nelze dovodit, že postavení účastníka řízení náleží více než 30 subjektům.
22. Dále se soud zabýval přezkoumatelností naplnění podmínky zvláštní rozsáhlosti stavby (že ji žalovaný nepokládá za stavbu liniovou, vyplývá z napadeného rozhodnutí implicitně). Byť jsou jednotlivé aspekty, pro které pokládal stavbu za rozsáhlou, v odůvodnění různě roztroušeny (jinými slovy soud postrádá jednoznačné rozdělení odůvodnění na rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a vlastní argumentaci žalovaného, protože není jasné, zda žalovaný své předchozí názory pouze rekapituluje, nebo se s nimi ztotožňuje a pouze je doplňuje), lze je shrnout následovně. Stavba je areálem, který sestává ze dvou bytových domů o šesti patrech a 36, resp. 54 bytech, veškerých souvisejících inženýrských sítí a 160 parkovacích míst na čtyřech samostatných parkovištích. To je ve srovnání s okolní zástavbou stavba zvláště rozsáhlá. Tím pádem je stavbou dotčena celá řada pozemků v okolí areálu. Dotčeným pozemkem je i silnice v ulici B., u které se v rámci stavby buduje chodník a počítá se s jejím překopem kvůli uložení vedení nízkého napětí. Tato silnice je dopravně významnou komunikací, která hraničí s velkým počtem pozemků. Stavba zasahuje i do zahrádkářské osady.
23. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 As 18/2010-122, rozsáhlost stavby se poměřuje především počtem účastníků řízení. Žalovaný dovodil, že se v daném případě jedná o rozsáhlou stavbu, z toho, kolik zahrnuje domů (a v jejich rámci bytů) a kolik dalších souvisejících prvků má být v jejich okolí realizováno (sadové úpravy, parkoviště, komunikace, napojení a rozvody sítí). Žalovaný tak pojímá rozsáhlost stavby výlučně kvantitativně, a to z hlediska počtu stavebních objektů. Jak ovšem plyne z výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, nejsou významné dimenze stavby, nýbrž to, kolika sousedních (nikoliv pouze bezprostředně) nemovitých věcí se může stavební povolení dotknout. Kvantitativní stránku pojmu rozsáhlost stavby tak nelze vnímat ve vztahu k počtu stavebních objektů, nýbrž ve vztahu k počtu dotčených osob. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že počet účastníků řízení činí zhruba 31 až 40 vlastníků pozemků v blízkém okolí stavby (srov. bod 18 a 20 tohoto rozsudku), a současně tvrdil, že stavbou je dotčena řada dalších pozemků v okolí areálu včetně pozemků sousedících s ulicí B. po celé její délce. Tyto dva závěry jsou přitom ve zřejmém rozporu. Soudu se jeví, že žalovaný snad směřuje dopad celého areálu (ten podle územního rozhodnutí ze dne 15. 1. 2004 sestává z osmi bytových domů) na lokalitu s dopadem, který může mít stavební povolení jedné z jeho částí (dvou z osmi bytových domů). Současně také možná směřuje okruh účastníků územního a stavebního řízení, který je však odlišný. To plyne jednak ze stavebního zákona (srov. § 34 a § 59 stavebního zákona), jednak to lze odvodit z odlišného předmětu těchto řízení. Zatímco předmětem územního řízení jsou širší

vztahy v území, do něhož se stavba umísťuje (např. vliv stavby na území, ochrana přírody a krajiny, vztah k dopravní infrastruktuře apod.), předmětem stavebního řízení je naopak způsob provádění stavby a případně její podrobnější technické parametry (srov. § 4 odst. 2 a § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb.). Okruh účastníků stavebního řízení je tudíž užší (i proto nelze přisvědčit závěru, že doručovalo-li se veřejnou vyhláškou v územním řízení, je to na místě i ve stavebním řízení). Soud proto musí uzavřít, že ani odůvodnění závěru o rozsáhlosti stavby nelze přezkoumat. Dále je třeba zopakovat dříve vyslovené závěry správních soudů, že samotná skutečnost, že je stavba napojena na komunikaci a na inženýrské sítě, nemůže postačovat k závěru o její rozsáhlosti, neboť tyto vlastnosti má téměř každá stavba. Na absurditu závěru, že je-li stavbou dotčena silnice, jsou automaticky dotčeny i všechny pozemky s ní sousedící, poukázal již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2012, č. j. 8 As 93/2011-91 (viz bod 20 shora).

24. Ve vztahu k třetí podmínce, tedy zda se v posuzované věci jedná o odůvodněný případ pro doručování veřejnou vyhláškou, se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil, a proto její naplnění nelze přezkoumat.
25. S ohledem na práve uvedené musí soud konstatovat, že ani na třetí pokus se žalovanému nepodařilo vydat rozhodnutí, které by bylo možno soudně přezkoumat. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňové rozhodnutí soud zrušit nemohl, přestože to žalobkyně navrhla, neboť vzhledem k charakteru napadeného rozhodnutí se zabýval pouze otázkami souvisejícími s posouzením včasnosti odvolání, nikoliv podmínkami pro vydání stavebního povolení. V dalším řízení žalovaný k příslušné odvolací námitce přezkoumá naplnění zákonných podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou ve stavebním řízení. To učiní tak, že od sebe v rozhodnutí oddělí část obsahující rekapitulaci dosavadního průběhu řízení (kde může rekapitulovat vlastní dřívější závěry) a část obsahující vlastní argumentaci (v níž uvede argumentaci, na které své rozhodnutí staví). V části obsahující argumentaci se pak vyjádří ke *všem třem podmínkám*, jejichž kumulativní naplnění odůvodňuje doručování veřejnou vyhláškou ve stavebním řízení. Nejprve si učiní (a v rozhodnutí přezkoumatelně reprodukuje) úsudek o tom, které konkrétní pozemky mohou být stavebním povolením ovlivněny, přičemž se nespokojí jen s obecnými proklamacemi, které v rozhodnutích uváděl dosud, a bude důsledně vycházet z předmětu řízení (tedy že jde o stavební řízení na část staveb plánovaného souboru staveb, nikoliv o územní řízení na celý soubor staveb). Byť nemusí uvádět všechny pozemky, jejichž vlastníci jsou stavbou dotčeni, učiní tak alespoň rámcově a uvede, jaké jejich právo má být prováděním stavby (tedy samotnou stavební činností) dotčeno a jakým způsobem. Následně zjistí vlastníky těchto pozemků v rozhodné době a sečte je. Výsledný počet bude určující pro závěr, zda se jedná o řízení s velkým počtem účastníků. Dále uvede, zda se (zejména s ohledem na počet účastníků) jedná o stavbu zvláště rozsáhlou a případně z jakých konkrétních důvodů ji za takovou pokládá. Konečně se žalovaný vyjádří k tomu, zda se v uvedené věci jedná o odůvodněný případ. Přitom vyjde ze závěrů vyslovených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2011, č. j. 9 Ca 404/2008-38, že o odůvodněný případ nejde, nelze-li s ohledem na charakter účastníků řízení předvídat objektivní obtíže s doručováním. Až žalovaný zjistí, zda byly naplněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, rozhodne o odvolání žalobkyně.
26. Soud považuje za závažující, že musí žalovanému vysvětlovat do takové míry podrobnosti, jak má v dalším řízení postupovat, neboť jednak se již žalovanému opakovaně dostalo

závazného právního názoru soudu, jednak by měl sám disponovat kompetencí potřebnou k tomu, aby výsledkem jeho činnosti bylo přezkoumatelné rozhodnutí, které umožní, aby se soud věcí zabýval meritorně.

27. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí co do závěrů o opodstatněnosti doručování veřejnou vyhláškou soudu nebrání vyjádřit se k dalším žalobním bodům (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74). Soud se může vyjádřit pouze k těm žalobním bodům, které se dotýkají rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost, nikoliv meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně (soud již výše uvedl, že prvostupňové rozhodnutí netvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím, neboť to je *de facto* rozhodnutí procesní povahy, nikoliv rozhodnutí meritorní). Nezabýval se proto žalobními body, které nesouvisí s posouzením včasnosti odvolání a postupu správních orgánů v odvolacím řízení.
28. Soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud se v napadeném rozhodnutí pokusil doplnit úvahu správního orgánu I. stupně o zvoleném způsobu doručování. Posouzení správnosti zvoleného způsobu doručování prvostupňového rozhodnutí je určující pro úvahu o včasnosti podaného odvolání. Je to přitom právě žalovaný, kdo v rámci odvolacího řízení jako první a současně jediný posuzuje závazným způsobem, zda bylo odvolání podáno včas. Důvod, o němž se opírá rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, neodpovídá důvodům meritorního prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně jistě mohl ve svém rozhodnutí vysvětlit svůj procesní postup v dané věci, tedy proč vyrozuměl účastníky o zahájení řízení a doručuje jim stavební povolení veřejnou vyhláškou. V postupu žalovaného nicméně nelze spatřovat doplňování důvodů prvostupňového rozhodnutí, a to již jen proto, že vysvětlení procesního postupu správního orgánu nelze vnímat jako důvod, o němž se opírá výrok prvostupňového meritorního rozhodnutí. Žalovaný nemohl zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně, jak se domnívá žalobkyně, k doplnění odůvodnění o úvahu, proč bylo doručováno veřejnou vyhláškou, neboť prvostupňové rozhodnutí by bylo možné zrušit jen k včasnému odvolání. Právě za účelem posouzení včasnosti odvolání se žalovaný zabýval řádností doručení prvostupňového rozhodnutí, tedy správností zvoleného způsobu doručování. Je tak zřejmé, že žalovaný se touto otázkou musel zabývat sám, nikoliv až v návaznosti na úvahy správního orgánu I. stupně.
29. Jde-li o námitku, že správní orgán I. stupně nepředal odvolání spolu se stanoviskem, žalobkyně se mýlí, neboť stanovisko datované dnem 8. 7. 2006 je obsaženo ve správním spisu. Toto stanovisko naplňuje požadavky stanovené § 88 odst. 1 poslední větou správního řádu, podle něhož se správní orgán I. stupně v případě nepřijatelného či opožděného odvolání ve stanovisku omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřijatelnosti odvolání.
30. Konečně soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou, zda zahájit přezkumné řízení nebo obnovu řízení. Tyto úvahy sice musí odvolací správní orgán obligatorně učinit (§ 92 odst. 1 věta druhá a třetí správního řádu), avšak své úvahy do rozhodnutí nemusí zahrnout (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012–32), a to již jen proto, že z výše uvedeného ustanovení neplyne povinnost uvážit o důvodech pro zahájení přezkumného řízení či pro obnovu řízení před vydáním rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Zákonost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost není nijak zasažena tím, zda odvolací orgán správně uvážil o podmínkách a důvodech pro zahájení přezkumného řízení nebo pro

obnovu řízení nebo zda odvolací orgán takovou úvahu vůbec provedl. Odvolání musí být zamítnuto z jediného důvodu, a sice že bylo podáno opožděně; je zcela nerozhodné, zda jsou dány podmínky a důvody pro provedení přezkumného řízení nebo pro obnovu řízení. Případná vada řízení o odvolání tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Důvodem pro zrušení rozhodnutí jsou pouze takové vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tedy nejsou jím vady, které neměly žádný vliv na znění výroku rozhodnutí.

31. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, protože všechny předložené písemnosti jsou bez výjimky součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Zástupkyně žalobkyně provedla v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu (žaloba) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Sepis repliky ze dne 5. 4. 2017 a jejího doplnění ze dne 17. 7. 2017 nepovažuje soud za účelné úkony právní služby, neboť v nich žalobkyně pouze ve stručnosti zopakovala část svých námitek obšírně vymezených již v žalobě. K odměně za právní služby v souhrnné výši 6 200 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Tato částka byla dále navýšena o 1 428 Kč představující daň z přidané hodnoty, již je zástupkyně žalobkyně plátcem, o soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a za podání návrhu na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
33. Jelikož žalobkyně zaplatila soudní poplatky za podání návrhu na přiznání odkladného účinku a za podání návrhu na vydání předběžného opatření dvakrát (dne 28. 11. 2016 a dne 1. 12. 2016), rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení vzniklého přeplatku žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu